

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Credința și omul.

Isus văzând credința lor ... Marcu 2. 5.

Omul de azi, când ar trebui să creadă, — filozofează :

Nu vrea să creadă nimic, ce nu se poate simți cu simțuri, ce nu poate dovedi cu mintea. Vrea să cuprindă întâi adevărul, numai după aceea vrea să creadă. Aceasta nu este credință. Cauza credinței nu trebuie să fie cuprinderea adevărului, — ci numai autoritatea lui Dumnezeu, care le descopere. — Cred, ca să înțeleg — zice sf. Augustin. Nu pentru aceea credem, pentru că înțelegem, ci credem, ca să înțelegem.

„... Și robim toată miltatea spre ascultarea lui Hristos.” (Cor. II 5.)

Nu are multă aplicare spre credință acela, care citează din filozofii fără de Dumnezeu și întreabă Biserica: Ce răspunzi tu la aceste? Primească întâi credința

Bisericii, pentru că aceasta e clădită pe baze mai solide — minunile — și apoi să întrebe pe învățații lumii: ce ziceți voi despre învățătura adevărată cu minuni a Bisericii.

Credința este dăruirea întreagă a minții noastre lui Dumnezeu. Toți, cari nu înțeleg esența credinței, întâi se razâmă pe opiniunea lor proprie sau pe judecata nu totdeauna bunăvoitoare a altora. Ce schimb nerod!

În locul autorității lui Dumnezeu, care este bun și nu se poate înșela, — din minuni vedem, că Dumnezeu ne vorbește — primim opiniuni nedovedite sau pecetluite cu dovezi labile.

În ce găsim explicația?

Singur la acel motiv se poate reduce, că noi nu vrem credința. Și nu vrem pentru aceea, că după Credeu vin cele zece porunci, apoi cele cinci etc; credința vestește faptele noastre rele, produse de viața fără de cre-

dință. Dacă omul nu vrea să fie bun, trebuie să lapede credința. Nu mi trebuie credință, pentru că ar trebui să fiu bun.

Acest sistem de cugetare este istoria inimii omenești. Așa s'a cugetat și proconzul Felix, în fața căruia a vorbit sf. Pavel despre adulteriu, adevăr și despre judecată din urmă. Dar Felix păcătosul îi zice: destul, vei continua de altă dată. (Fapt Ap.)

Păzeșteți sufletul — zice Rousseau — în situația, în care dorești să fie, să existe Dumnezeu și atunci nici când nu te vei îndoi despre ființa lui.

Așa am putea să spunem și omului de azi. Dacă n'ar avea pricină, ca să se teamă de cuvintele credinței, care vestejesc faptele cele rele, — nici când nu l'ar denega pe Hristos, nici Biserica, pentru că minunile lui Hristos și azi, — tot minuni rămân. Și azi izvorul credinței este ade-

vârul și autoritatea dumnezeiască garantată prin minuni.

Să ne curățim sufletele, ca inima păcătoasă să nu se lapede de credință.

MISMAR

Politica Crucii.

Creștinismul — în butul persecuțiilor — deja la sfârșitul secolului al III-lea a avut atât de mare autoritate, încât a influențat efectiv asupra politicii împărașilor.

Ei au fost nevoiți să dea importanța cuvenită creștinismului; au fost nevoiți să aleagă între politica creștină și anti-creștină.

Când stăpânitorii împărăției romane apusene, Constantin și Maxențiu ca inamici au stat față în față, de fapt două lumi s'au pregătit pentru lupta decisivă: *păgânismul* și *creștinismul*.

Dumnezeu, în mod miraculos a arătat lui Constantin, că semnalul, spre transformarea societății și spre civilizație numai *Crucea* poate să fie. Numai creștinismul simbolizat prin *Crucea* poate să imblânzească păgânismul, să transformeze lumea păgânească.

Cum Eusebiu pomeneste în istoria sa, în 27 Octomvrie 312, ziua mare, a apărut o cruce lucitoare pe cer. Și pe aceasta cruce inscripția dătătoare de speranță: *In hoc signo vinces*.

Unui împărat așa descopere Dumnezeu puterea Crucii, ară-

lându-i și politica ce trebuie să urmeze; lui Constantin și împărașilor tuturor timpurilor. Programul lor trebuie să fie morala Crucii. Cu puterea ei susținătoare de state vor învinge toate obstacolele cari împiedecă civilizația și guvernarea popoarelor.

Biruința lui Constantin asupra lui Maxențiu este biruința Crucii, este revelația creștinismului, care toate le schimbă.

Vrednica urmare a acestei biruințe a fost *edictul din Milan*, data aceea, când întâia oară s'a eliberat Biserica din întunerecul catacombelor.

În sfârșit, persecuțiile sterile de 300 de ani au arătat împărașilor, că *Crucea* și creștinismul nu se pot birui și că societatea și statul în *Cruce* vor birui, în puterea creștinismului se vor desvolta și în acest semn se vor ferici.

O strângere de mână, o cerere de ajutor este *edictul din Milan*; mărturisirea adevărului, că în creștinism zace puterea și că statul are nevoie de aceasta putere.

Un nou canonic. În ședința capitulară din 20 februarie p.ă. *Gheorghe Dănilă* protopopul Capitalei, a fost ales canonic al veneratului Capitul din Blaj. Știerea aceasta a stârnit o vie bucurie în inimile tuturor, cari cunosc și apreciază activitatea pastorală atât de rodnică a părintelui Dănilă. Dorim, ca în noul său post mulți ani să poată continua activitatea-i binefăcătoare.

In contemplarea Calvarului.

Numai contemplând „drumul Crucii”, drumul care duce la Golgota, numai urmărind pe Domnul în drumul Lui de grea suferință, acolo sus, la picioarele Crucii, în fața mormântului, la capătul drumului putem lua din lumina cea mare la care ne îmbie Isus, din lumina cea nestinsă a Invierii.

*

Din stânca ce străjuește vârful Golgotei se înalță sfânta *Cruce* ce poartă pe Divinul Răstignit. Ochii noștri nu se pot deslipi nici-o clipă de la ce s'a petrecut pe vârful Golgotei: stă Mortul în fața noastră cu brațele întinse pe *Crucea* pe care l-am răstignit: se înalță de asupra pământurilor, peste prăpăștiile de ape, acopere zările, cu sfântul creștet atinge bolțile cerului. Păcatele noastre l-au omorât! Vina noastră o văd toate lunile cerului.

*

O, Doamne, cât ne-ai iubit! ... Totuș nici-un glas nu ți-a luat apărarea, nimeni n'a stat împotriva hulitorilor Tăi. Vorbele tale numai înțelepciune și miere, faptele tale mântuitoare au amuțit în inimile oamenilor. Cu tâlharii și cu ucigașii ai fost pus la olaltă. Mânile spurcate ale oamenilor te-au atins, te-au palmuit, scuipatul lor a căzut pe Tine. Treștie ți-au pus în mâni, cunună de spini dureroși ți-au infundat pe cap. Și tu toate le-ai primit cu cea mai desăvârșită umilință, ca un crin sub picurii grei de ploae ți-ai încovoiat capul.

Ca o stâncă ți s'a prăbușit pe umerii tăi fini, *crucea* cea grea a ispășirii. Oasele ți s'au cutremurat, ascuțiturile ei ți-au sfâșiat trupul. Nici-un murmur nu ți s'a desprins de pe buze.

Răpus de grozavele dureri ale schingiurilor la care ai fost supus încă de Joi seara, sfărâmat de greutatea crucii, Te-ai prăvălit. Doamne! Dar ca pe un asin te-au lovit cu bicele și cu sulitele ca să te porniască iar la drum.

Te abați, sfinte Doamne, ca să te ridici. Sfânta Maică te caută din mulțime, cu ochii, sbătându-se să se apropie de Tine, dar nu e chip. Sfintele Ei priviri îți întâlnesc privirile. În privirea aceasta, sufletele voastre divine își topesc dragostea, durerea și mila; pentru o clipă uitați de lumea cea rea, ipocrită.

Simon din Cirene îi întors din drum ca să ție și el de Cruce, drumul devenind și mai anevoios, prin urcuș iar călăii fiind grăbiți să isprăviască mai repede. Durerile tale și povara ta topește asprimea unui suflet și Simon din Cirena care nu știa de nimic pe lume decât de ogorul lui, punând mâna pe Cruce și privind la Tine simte năvălindu-i în suflet iubirea, mila și răbdarea.

Sudorile roiesc de pe chipul tău divin. Pe naframa întinsă cu milă de Veronica, rămân trăsăturile dumnezeieștii fețe, se înlipăresc în inimă și o apară de apururi de țina lucrurilor josnice, de întunec.

Din nou cazi, Doamne; spini și mai dureros îți intră în cap. Inșă și durerile acestea grozave le rabzi, căci cu dănsese ucizi tot ce e animalic în noi.

Plâng femeile de mila durerilor Tale mari și fără număr; lacrimile lor sunt lacrimile noastre de pocăință, părerile noastre de rău pentru jicnirile ce ți-am adus.

Doamne, tu cazi din nou, a treia oară. Ce grea e povara păcatelor noastre! Cu ce furie se reped călăii la Tine, cum

te calcă fiara omenească în picioare! Sunt nerăbdători să se întoarcă la ale lor, ființa Ta îi incurcă.

Sus, pe Golgota. Aici, Doamne, te răstignești Tu pentru noi. Cădem cu fața la pământ... „Doamne, desbracă-ne de tot ce nu-ți place ție, ca puri să îndrăznim să ne ridicăm ochii spre Tine.

Aud loviturile ciocanului pe cuele care-ți pătrund mânilor și picioarele! Doamne, izbăvește-ne rănile pe care ni le-au făcut potecile de țină prin care ne am infundat picioarele, nevrednicile toiege de care ne-am sprijinit mânilor!

Și iată capul Tău divin s'a aplecat pe umăr în ultima suflare: „Sfârșitu-s'au!” Pământul se învălue în negură, în zăbrănice de moarte, catapeasma templului se rupe în două, oamenii cad cu fața la pământ.

Divinul trup e coborât de pe Cruce. O clipă se odihnește pe brațele Maicii mult îndurate. E uns cu aromate, învăluit în giolgiu. „Doamne, nu mai vrem să știm de lume! la-ne la Tine! Vrem să mergem numai în Lumina Ta!

Domnul nostru e pogorât în mormânt!

*

Cu evlavioasă infrigurare, am urmărit suferințele Domnului; la fiecare răspântie, am luat câte ceva din omul cel vechiu și în lumina Lui ne-am îmbrăcat. Pricepem viața ca o necurmată luptă de desăvârșire. Sufletul nostru care prin „păcatul strămoșesc s'a îndepărtat de Domnul, îl recucerim printr'o eroică luptă și curat, învăluit în harurile dumnezeiești i-L dăruim, ne mai rezistând intențiunilor sale.

Din contemplarea „drumului Crucii” învățăm să-L cunoaștem pe Domnul și să-L

adorăm, ne întărim în credința izbăvitoare ce ne dă puteri de luptă întru slava lui și mântuirea aproapei.

Contemplând „Calvarul” ne înălțăm căpătând tot ce ne poate integra în „lumina” lui Isus Hristos.

Spre onoarea bisericii catolice chipul Răstignitului a pătruns în viața noastră cotidiană, trezindu-ne din trândăvie: *per aspera ad astra.* O. C.

Apel

către

Doamnele și Domnișoarele române unite pentru exercițiile spirituale.

În năvala ocupațiunilor și grijilor trecătoare se slăbesc și cele mai dârze hotărâri creștinești, se întunecă și sublimul ideal al vieții, mântuirea sufletului.

Intr'adevăr. Unde ne sunt rezultatele propunerilor de a face să triumfeze în noi înșine spiritul cu viața lui superioară? Desăvârșirea creștinească la care trebuie să ajungem din porunca Mântuitorului: „Fiți desăvârșiți...” își are cel puțin fundamentul pus în inima noastră? Care sunt roadele răscumpărării în noi?

Mai ales acum, când trăim ultimele zile ale Anului Sfânt promulgat tocmai pentru a ne împărtăși de belșugul darurilor mântuirii, aceste întrebări cer și mai stăruitor un răspuns.

Pentru a-l putea da sigur și hotărât avem nevoie de reculegere, avem nevoie de rugăciune.

Exercițiile spirituale sunt tocmai acele deprinderi sufletești cari ne ușurează reculegerea ținându-ne departe de ocupațiile de toate zilele, iar prin rugăciuni stăruitoare, prin meditațiuni adânci ne dau putința să aflăm lumina cea adevărată la sclipirea căreia ne vom cunoaște pe noi înșine și stabilită astfel baza oricărei activități sufletești, ușor ne va fi să ne avântăm cu tot curajul la înfăptuirea Anului cel nou în noi.

Indemnăm așa dar pe toate Doamnele și Domnișoarele române unite să ia parte la **seria de Exerciții Spirituale** ce le organizează „Reuniunea Mariană” în zilele de 12, 13, 14 Aprilie, din săptămâna luminată, în Mănăstirea Surorilor Sociale din Oradea, str. Crișan Nr. 2.

Ne prezentăm Miercuri 11 Aprilie ora 5 (17) d. m.

Costul întreținerii e de 60 Lei pe zi.

Cererile de înscriere să se adreseze Episcopiei române unite din Oradea, Piața Unirii Nr. 3.

„Reuniunea Mariană” din Oradea.

Cardinalul Remes a zis francezilor următoarele: Domnilor, a trecut timpul, când a trebuit clădi biserici și a decora altare. Acum o datorință arzătoare avem: a inunda țara cu produsele presei catolice.

Da, crearea presei catolice, transplantarea chestiunilor catolice în opinia publică, trebuie să formeze grija noastră. Pentru că, — până când nizuințele noastre nu se sădesc în opinia publică, — rămâne fără efect oboseala noastră, a tuturor, oboseli îndreptate spre reforma societății, spre eliminarea necredinței și imoralității. Să punem la o latură toate, azi e principal: înființarea presei.

Momentuositatea presei au înțeles-o toți cari se luptă împotriva Bisericii. Cremieux, șeful francmasonilor deja în 1842 a făcut următorul apel către toți

francmasonii din lume: Fraților banul nu este nimica. Socotiți și popularitatea și funcțiile înalte de nimica. Totul depinde dela presă. Cumpărați presa și voi veți fi opinia publică și prin aceasta veți deveni stăpânitorii țării.

Misiuni populare în Maramureș. În timpul postului mare în parohiile din Maramureș se va ținea o serie de misiuni populare: în 28 febr. — 4 Martie Rona de jos, 4—10 Martie, Vișeu de sus, 11—18 Martie Leordina, 18—25 Martie Ieud și 25 Martie — 1 April Sighet. Aceste toate vor fi conduse de neobositul pâr. superior LEO MANU. În 8—11 Martie se vor ținea misiuni în Giulești, iar în 15—18 Martie la Berbești. Aceste din urmă vor fi conduse de preotul Titu Berinde.

Numiri. Pâr. Chochina Vasile din Șieu a fost transferat la Boinești jud. Sătmar, iar pâr. Vasile Ilniczki din Strâmtura a fost numit la Halmeu jud. Sătmar.

Calendar săptămânal.

4 — 10 Martie 1934.

4. Dumineca II din post (Ap. Evr. 1, 10 Ev. Marc. 2, 1—12.) C. Gherasim † 475
5. Luni M. Conon
6. Marți Ss. 42 Martiri † 840
7. Mercuri M. Efrem și soții
8. Joi C. Teofilact † 845
9. Vineri 40 Martiri
10. Sâmbătă M. Cuadrat † 258.

La 1 Martie soarele răsare la 6, 42 apune la 17,43. Ziua are 11 ore și 2 min. Până la sfârșitul unei ziua crește cu 1 oră și 44 minute.

Primăvara e aici. Sunt unii creștini cărora inimă e vârtoasă ca lutul cel rău. Nu știu de frica lui Dumnezeu nu se moaie de dragostea către El, nici nu știu să-I mulțumească pentru ceva. Se roagă, dar rugăciunea lor este ca frunzele uscate în vreme de toamnă. Se căiesc pentru păcate, când se spovedesc, dar nu iese o lacrimă din ochii lor, iară inima lor e ca pământul cel uscat. (Calend. Bunului Creștin Bixad.)